

Ngày con đi

ISSN: 2734-9195 08:25 22/08/2025

Mẹ không hề mất. Mẹ chỉ hóa thân trong từng nụ cười, trong từng làn gió sớm, từng câu kinh. Và con biết, sống trọn vẹn trong đạo hạnh chính là cách con giữ mẹ lại mãi mãi, không cho vô thường cuốn trôi.

Nỗi u buồn man mác chẳng biết tự khi nào đã len vào gian phòng nhỏ của mẹ. Ngoài kia, vườn xuân đang rộn rã, lá non reo vui, gió nhẹ thì thầm bản nhạc diệu kỳ của sự sống. Nhưng trong lòng mẹ, hôm ấy không có nắng. Chỉ có nỗi buồn lặng thầm, nỗi buồn của ngày chia xa, nỗi buồn khó tả khi đưa con thơ của mẹ khăn gói bước chân vào chốn thiền môn.

Hình minh họa bởi AI

Đôi mắt mẹ nhìn con, có khi dịu dàng như vầng trăng thu, có khi hân hoan, trách yêu vì con nghịch ngợm, cứng đầu... Nhưng hôm nay, đôi mắt ấy lại đẫm sương. Nước mắt không rơi thành dòng, mà lặn sâu trong khóe mắt, làm đôi mi và vành môi cứ run run như chực vỡ òa.

Mẹ vẫn lặng lẽ ngồi đó, trong căn phòng vắng, chỉ có tiếng tắc kè điểm nhịp, tiếng lá vàng xào xạc ngoài hiên. Đôi tay gầy guộc, chai sạn vì bao tháng năm tần tảo, lại một lần nữa chăm chút cho con: chiếc áo ấm, vài đôi tất, khăn

quàng cổ, chai dầu gió, bàn chải...tất cả được mẹ soạn sẵn, như muốn gửi trọn tình thương trong từng vật nhỏ. Con chạy tới chạy lui ríu rít, nhưng đâu hiểu hết ánh mắt thâm quầng vì những đêm dài mất ngủ của mẹ.

Mẹ ơi! Con nhớ ngày ba đột ngột qua đời, mẹ mới ngoài bốn mươi. Từ ấy, mắt mẹ như chôn giấu một dòng lệ không bao giờ cạn. Mẹ vừa làm cha vừa làm mẹ, cặm cụi sớm hôm, che chở cho đàn con. Có những đêm, con thấy mẹ ngồi lặng bên ngọn đèn dầu, ngắm chúng con ngủ say mà khóe môi mỉm cười, nhưng lệ lại rơi trên đôi gò má rúm nắng. Những lúc giả vờ ngủ, con nghe lòng dâng lên một nỗi niềm khó tả.

Rồi con lớn lên, đến tuổi mười lăm, lòng khởi nguyện xuất gia. Con biết mẹ từng ước mong có một đứa con thoát tục tu hành. Nhưng khi ngày ấy đến thật, mẹ lại rơi nước mắt. Không phải vì ngăn trở, mà vì thương con còn thơ, phải rời vòng tay mẹ.

Đêm trước ngày đi, con nằm im, nghe nhịp thở của mẹ, nghe tiếng trở mình khe khẽ. Con tưởng mẹ ngủ, nào ngờ chính đêm ấy, mẹ chẳng chợp mắt. Canh ba, mẹ lặng lẽ dậy, nhóm bếp, nấu nồi khoai ngào đường, gói trong lá chuối khô. Sáng ấy, tay mẹ run run trao con, mắt hoe đỏ. Con lau nước mắt mẹ, nũng nịu dọa: “Mẹ đừng khóc, không thì con không đi nữa đâu!”. Hai mẹ con nhìn nhau, nghẹn ngào không nói nên lời.

Mẹ dúm vào tay con gói bột ngũ cốc: “Khi thức khuya học bài, nghe đói thì lén pha một ly, cho đỡ đói”. Người đời nào có ai dạy con cái “lén lút” bao giờ! Nhưng con hiểu, đó không phải sự vụng về mà chính là nỗi lòng của mẹ, thương con đến từng bữa ăn, giấc ngủ và cảm nghe được tiếng rột rột trong cái bụng đói của con. Mùi thơm ấy, con biết sẽ theo con mãi suốt cuộc đời, giữa chợ đời náo nhiệt hay chốn núi rừng thanh đạm.

Giờ xe lăn bánh, đưa mẹ trở về quê; con đứng nhìn theo, bụi hồng cuốn bay, bóng mẹ lúc ẩn lúc hiện rồi khuất hẳn sau hàng cây. Tim con thắt lại, muốn chạy theo níu lấy, nhưng đôi chân đã chọn một con đường khác. Con thì thầm gửi theo tất cả lòng tri ân và tình thương vô hạn đến mẹ.

Hình minh họa bởi AI

Khi bước chân vào chùa, tiếng chuông ngân vang, lòng con chợt nhẹ như có cánh bay. Nước mắt rơi nhưng tâm lại sáng bừng, như thấy cả bầu trời mới mở ra. Con tự nguyện dặn lòng: “Phải tu cho tinh tấn, thế mới báo đáp công ơn sâu nặng của mẹ cha”. Con hiểu ra, hiểu không chỉ là ở bên phụng dưỡng cha mẹ, mà còn là đi tiếp con đường tỉnh thức để cha mẹ được nương nhờ ánh sáng Phật pháp. Nếu chỉ bám víu vào sự hiện diện hình hài, có lẽ con sẽ mãi ở lại trong vòng quay của luân hồi. Nhưng nhờ đi, con mới thật sự thấy được rằng: mẹ luôn hiện hữu trong từng hơi thở chính niệm, trong mỗi bước chân quay về cội nguồn tâm linh.

Mẹ ơi! Mùi thơm bột ngũ cốc năm ấy đã thành một làn hương ký ức. Có người nói, đời người chẳng qua chỉ là những chuyến đi, hết ga này lại sang ga khác. Nhưng mẹ chính là “bến đỗ đầu tiên”, nơi con cất tiếng khóc, được chở che bằng vòng tay dịu dàng. Rời khỏi bến đỗ ấy, con mới biết thế nào là vô thường, mới hiểu rằng yêu thương không thể nắm giữ mãi, mà chỉ có thể trân trọng trong từng phút giây.

Vu Lan về, người ta cài lên ngực một đoá hồng. Con có lẽ mang trên ngực đoá hồng đỏ, nhưng trong lòng lại mang cả một vườn hồng; bởi mỗi giọt mồ hôi, mỗi giọt nước mắt của mẹ đều hóa thành hoa nở. Người ta nói “báo hiếu là trả nợ”, nhưng con nghĩ được báo hiếu chính là một ân huệ. Được làm con của mẹ, được rời mẹ để đi tu, cũng là một cơ hội để con yêu thương theo một cách khác: sâu hơn, tỉnh lặng hơn, bền lâu hơn.

Mẹ ơi, có thể một ngày kia khi con cúi đầu cài hoa trắng, lòng sẽ nghẹn ngào. Nhưng ngay cả khi ấy, con tin mẹ không hề mất. Mẹ chỉ hóa thân trong từng nụ

cười, trong từng làn gió sớm, từng câu kinh. Và con biết, sống trọn vẹn trong đạo hạnh chính là cách con giữ mẹ lại mãi mãi, không cho vô thường cuốn trôi.

Mẹ ơi! Mẹ là vườn hoa bất tuyệt, là đại dương không bao giờ cạn, là hơi ấm giữa mùa đông giá buốt. Con xin dâng trọn đời mình lên Tam Bảo, nguyện sống xứng đáng để không phụ tình thương và hy sinh của mẹ.

Và mỗi độ mùa Vu Lan về, khi khói hương bảng lảng, khi tiếng chuông chùa ngân lên trong chiều, lòng con lại thấy thấp thoáng bóng mẹ. Con nghe như mùi ngũ cốc năm nào còn vương vấn, như bàn tay gầy gò vẫn còn đặt trên vai con, dặn dò: “Hãy sống cho tử tế, tu cho trọn đạo,... con nhé!”.

Tác giả: **Hương Trí**